

РЕШЕНИЕ

№ 34733

гр. София, 09.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **8238** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод отменително решение № 8145/25.07.2025г. на ВАС, Седмо отделение, с което е отменено предходно решение № 7241/02.03.2025г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Производството е започнало по жалба на Столична Община, представлявана от В. Т. - кмет, действащ чрез адвокат С., срещу Решение № РД-02-14-1747/20.09.2024г., издадено от Ю. В.-заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 г.

Жалбоподателят твърди, че актът е нищожен – оспорва се компетентността на издателя на акта, тъй като функциите на УО на ОПРР ѝ са делегирани пет месеца преди постановяване на оспореното решение и тя не е органът одобрявал проекта. Навежда на различия в компетентностите на Управляващия орган и административния такъв, който може да издава конкретни административни актове, поради което намира, че е налице липса на компетентност.

Сочи, че не са налице доказателства за валидността на положения електронен подпис.

В условията на евентуалност се поддържа, че актът е незаконосъобразен, тъй като не са спазени

изискванията за форма, не са изложени фактическите и правни основания за неговото издаване, като сочи, че в т.2 и 4 от оспореното решение са посочени като правно основание чл. 84 във вр. чл. 82 от Общите условия по сключения АДФФ, които формулират задължения на органа и не могат да представляват правни основания за отказ за верификация на разходите. По всички точки от акта не са налице ясни фактически и правни основания, което препятства съдебния контрол. Твърди се, че мотивите относно „непредвидените“ разходи, които според органа надхвърлят стойността на предвидения % за тях не са аргументирани, не са посочени несъответствия или противоречия с допустимия % разходи, като липсват конкретни фактически основания, които да се отнесат към посочените правни норми. Отделно от това органът в оспорения акт препраща към мотивите на друг административен акт, което е отделно основание за незаконосъобразност. Изтъква се, че твърдението на органа за непредставяне на всички отчетни документи за непредвидените разходи не отговаря на истината, като не е ясно за кои именно документи се твърди, че липсват. Оспорва твърденията, че процесните разходи не отговарят на дефиницията за непредвидени разходи. Твърди се, че при постановяване на акта са допуснати нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в смесване на производствата по отказа за верификация и налагане на финансова корекция, като по т. 5 от акта по същество не се верифицират разходи, а се допуска предварително изпълнение на наложени вече финансови корекции. Органът е нарушил принципите на служебното начало и истинност, като е произнесъл акт с неблагоприятни за бенефициера последици, без да изясни фактите в пълнота, при несъобразяване с тежестта на доказване и при накърняване правото на защита.

По подробно изложени съображения се иска от съда да отмени решението. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата. Претендира се разноски за всички инстанции, представя списък.

Ответникът - ръководителят на управляващия орган на ОПРР в съдебно заседание се представлява от юрк. Димитрова, която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира се юрисконсултско възнаграждение в размер на 360лв., прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е бенефициер по административен договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C08 за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 с Министерство на регионалното развитие и благоустройството. Договорът е сключен за изпълнение на проектно предложение „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства от Централна градска част в [населено място]“.

Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие“ изпълнява функциите на управляващ орган на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014 – 2020 г. и всички произтичащи от това задължения и отговорности съгласно регламентите на Европейския съюз и Структурните и инвестиционните фондове, на основание чл. 28, ал.1, т. 2 от Устройствения правилник на Министерството на регионалното развитие и благоустройството, приет с ПМС № 171 от 16.08.2017г./чл.28 т.2 от същия/. Ръководител на управляващия орган е главния директор на УО на ОПРР. Със заповед № РД-02-14-525 от 23.04.2024г. на министъра на

регионалното развитие и благоустройството Ю. Й. - В. е определена за ръководител на УО на Оперативна програма „Региони в растеж“/ОПРР/ 2014-2020 и Програма „Развитие на регионите“ 2021-2027/л.17/.

Административното производство е започнало по повод на подадено на 15.01.2024 г. чрез ИСУН 2020 искане за окончателно плащане №6 по АДФП №BG16RFOP001-1.001-0002-C08 на Столична община. Искането е придружено от окончателен технически и финансов отчет. На основание чл. 63 от ЗУСЕФСУ, УО на ОПРР е изпратил на 26.02.2024г. писмо /л.106/на бенефициента чрез ИСУН, с което бенефициентът е уведомен за констатирани нередовности по искането и са му дадени указания за тяхното поправяне, като указанията са изпълнени и информацията изпратена на 27.03.2024г. , както и по постъпило следващо искане за уточнение и допълване – на 09.07.2024г./л.77/. Писмо от органа е изпратено и на 10.07.2024г.с искане за представяне на допълнителни документи/л.73-76/. Издадена е Заповед № РД-02-14-374/29.03.2024г. и е извършена проверка на място от експерти към ГД“Стратегическо планиране и програми за регионално развитие“ към МРРБ/л.120-143/.

След извършване и анализ на горепосочените действия и документи е издадено оспореното решение, с което е постановен отказ за верифициране на разходи, отчетени в описаното по-горе искане за окончателно плащане, както следва:

-1. в размер на 41 742,93 лв. (четиридесет и една хиляди седемстотин четиридесет и два лв. и 93 ст.), представляващи безвъзмездна финансова помощ (БФП), поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ условия, във връзка с чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, на основание чл. 23, ал. 5 във връзка с чл. 23, ал. 3 от сключения на 16.08.2018г. АДФП № BG16RFOP001-1.001-0002-C08.

-2. в размер на 93 381,80 лв. (деветдесет и три хиляди триста осемдесет и един лв. и 80 ст.), представляващи БФП, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ условия, на основание чл. 84 във връзка с чл. 82, ал. 1, т. 5 от Общите условия към сключения на 16.02.2018 г. АДФП № BG16RFOP001-1.001-0002-C08 между МРРБ и бенефициента Столична община.

-3. в размер на 13 143,12 лв. (Тринадесет хиляди сто четиридесети и три лв. и 12 ст.), представляващи БФП, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ условия, във връзка с чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕФСУ и на основание чл. 23, ал. 5 във връзка с чл. 23, ал. 2 и чл. 22 ал. 2 от сключения на 16.02.2018 г. АДФП № BG16RFOP001-1.001-0002-C08 между МРРБ и бенефициента Столична община.

- 4. в размер на 18 122,16 лв. (Осемнадесет хиляди сто двадесет и два лв. и 16 ст.), представляващи БФП, отчетени в описаното по-горе искане за окончателно плащане, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ условия и на основание чл. 84 във връзка с чл. 82, ал. 1, т. 3 от Общите условия към сключения на 16.02.2018 г. АДФП № BG16RFOP001-1.001- 0002-C08 между МРРБ и бенефициента Столична община.

-5. в размер на 777 896,09 лв. (Седемстотин седемдесет и седем хиляди осемстотин деветдесет и шест лв. и 9 ст.), представляващи БФП, отчетени в описаното по-горе искане за окончателно плащане, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ условия, във връзка с чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕФСУ и във връзка с чл. 32 от АДФП № BG16RFOP001-1.001- 0002-C08.

Решението е постановено от Ю. В., ръководител на УО та ОПРР. Подписано е с електронен подпис, за чиято валидност са представени доказателства по делото/л.26/.

Решението е съобщено на 20.09.2024г., жалбата срещу него е подадена на 03.10.2024г.

Във връзка конкретните посочени като неверифицирани суми, по делото се установи следното:

По т.1 от оспореното решение, за да откаже верификация на заявените разходи от 41 742,93 лв. с ДДС, описани в решението органът приема, че същите са били предмет на искане за междинно плащане с рег. №4/01.12.2022 г. по сключен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP001-1.001-0002, проект „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства от Централна градска част в [населено място]. По повод на това междинно искане е постановен отказ за верификация с решение РД-02-036-798 от 04.07.2023г. на Ръководителя на УО на ОПРР, с което изрично е дадена възможност при представяне на допълнителни доказателства от страна на бенефициента, разходите за описаните СМР да бъдат поискани за възстановяване отново при следващо искане за плащане. Органът приема, че разходите не отговарят на хипотезата „непредвидени“ по чл. 23 ал.3 от ДБФП и на осн. чл.23 ал.5 вр. ал.3 от договора и поради липса на предвидените в чл. 57 ал.1 т.2 от ЗУСЕФСУ условия отказва да верифицира тези разходи.

Съдът констатира, че Решение № РД-02-036-798 от 04.07.2023г на административния орган е било оспорено по съдебен ред и образуваното по този повод производство – адм. д. № 7488/2023г. по описа на АССГ, което към момента на постановяване на оспорения акт не е приключило. Постановеното решение на съда от 30.07.2024г., с което жалбата на Столична Община е отхвърлена, е оспорено пред ВАС.

Посоченото като правно основание чл. 23 ал.3 от договора между бенефициера и МРРБ касае правомощието на УО да проверява отчетените видове и количество СМР спрямо заложените по договора с изпълнителя, като ал.3 разписва, че непредвидените разходи се отчитат при окончателното плащане, респ. при междинно такова, в случай че СМР са приключили, за което следва да се представи отделен протокол за приемането им или отделна част от протокола, придружен с необходимите документи. Посочено е още кога непредвидените разходи подлежат на верификация: „...не са могли да бъдат предвидени към момента на разработване и одобряване на проекта, но при изпълнение са обективно необходими и ...следва да отговарят на условията за допустимост на разходите по процедурата...“

Съгласно другото посочено основание от ЗУСЕФСУ- чл. 57. ал.1, което гласи, че разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия- в случая: т.2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; органът приема, че претендираните разходи не отговарят на това условие.

По т. 2 от решението, за да откаже верификация , органът приема, че заявените разходи от в размер на 93 381.80 лв., описани в т. 2 на решението в нарочни таблица на стр. 5, 6, 7, 8 и 9 и на стр. 9 – 13 от решението са били предмет на искане за междинно плащане с рег. №4/01.12.2022 г. по сключен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP001-1.001-0002, проект „Изграждане, възстановяване и обновяване на публични пространства от Централна градска част в [населено място]“. Разходите са били приети за недопустими за верификация с

обсъденото по-горе решение РД-02-036-798 от 04.07.2023г. на Ръководителя на УО на ОПРР, тъй като по отношение на тях е прието, че не са били извършени реално и не е дадена възможност да бъдат поискани повторно. Като правно основание за отказ да се верифицират разходите е посочен чл. 84 вр. чл. 82 т.5 от Общите условия към договора и поради липсата на предвидените в чл. 57 ал.1 т.3 от ЗУСЕФСУ условия.

Чл. 84 вр. чл. 82 т.5 от ОУ към договора касаят правомощията на органа да извършва проверка на заявените разходи и дали са представени доказателства за реалното изпълнение на всяка дейност, за която е платен разхода, като ако установи, че разходът не съответства на условията за допустимост не го одобрява. Разпоредбата на чл. 57 ал.1 т.3 от ЗУСЕФСУ разписва, че разходите са допустими, ако не надхвърлят праговете за съответната категория в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект.

Както се посочи по-горе, решението на административния орган е било оспорено по съдебен ред и образуваното по този повод производство – адм. д. № 7488/2023г. по описа на АССГ. Постановеното решение на съда от 30.07.2024г., с което жалбата на Столична Община е отхвърлена, е оспорено пред ВАС.

По т.3. от решението, за да откаже верифициране на разходите, органът приема, че претендирани са разходи в размер на 13 143,12 лв., основани на фактура №..../22.12.2023 г. на стойност 10 952.60лв. на данъчната основа и ДДС 2 190.52лв., направени по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-S-06 / 13.07.2022 с изпълнител „Трейс груп холд“ АД. При изпълнението на договора е извършена замяна на вложени материали в конкретни позиции от количествено-стойностните сметки, основана на заповед №48/18.08.2022г. от Заповедната книга. Най-общо проектантът е заменил предвидените по проект надземни пожарни хидранти с подземни пожарни хидранти. В тази връзка пред административния орган Столична Община е представила становище на Столична Дирекция „Пожарна безопасност и защита от населението“ за съгласуване на направената замяна, Обяснителна записка от Проектанта и Схема на разположение на подземните хидранти. Въпреки дадените в рамките на административното производство указания, не е представена заменителна таблица с отразени количества на заменените пожарни хидранти и техните стойности, не е представен анализ на единичната цена, доказващ стойността на разходите за доставка и монтаж на новите пожарни хидранти при спазване на договорените елементи на ценообразуване. С това не са изпълнение изискванията на чл. 23 ал. 2 и чл. 22 ал.2 от АДБФП, не са представени изискуемите документи и по тези съображения разходите не се верифицират. Посочено е и правно основание – чл. 57 ал.1 т.2 от ЗУСЕФСУ.

По т. 4. от решението относно претендирани за верификация и плащане разходи в размер на 18 122,16 лв., основани на четири фактури на обща стойност на данъчните основи 15 101.80 лв. и ДДС 3020.36 лв., направени по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-S-06 / 13.07.2022 с изпълнител „Трейс груп холд“ АД, е извършена замяна на вложени материали в конкретни позиции от количествено-стойностните сметки, основана на заповеди №38/05.08.2022 г. и №57/08.09.2022 г. от Заповедната книга. Разходите са за шахти от готови бетонови елементи, описани подробно като стойности и дейности, за които се отнасят в нарочна таблица на стр. 16 и стр. 17 от решението. Предвидените по проект зидани кабелни шахти по няколко позиции са били заменени с шахти от готови бетонови елементи. По повод на извършената замяна, наред с друго, Столична Община е представила Констативен протокол от 03.11.2023г., в който са посочени

изпълнените бетонови монолитни шахти и се съдържат анализи на единични цени за изпълнение на единична и двойна шахти от готови бетонови елементи. Посочените в констативния протокол единични цени на шахти от готови бетонови елементи са по-ниски от цените на актуваните кабелни шахти. На осн. чл. 84 вр. чл. 82 т.3 от Общите условия към договора и поради липсата на предвидените в чл. 57 ал.1 т.3 от ЗУСЕФСУ условия органът отказва да верифицира и тези разходи.

По т.5 от решението е отказана повторно верификация на заявени първоначално с искане за междинно плащане № 3 по договор № BG16RFOP001-1.001-0002- C07 на суми, както следва:

- Сума в размер на 348 564,54 лв., представляващи остойностено евентуалното финансово влияние на твърдения за нарушения описани в регистрирани сигнали № 675 и № 741, в размер съответно на 5% и 10% от отчетените и подлежащи на верификация разходи по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-S-02/03.05.2018 г. с „Джи Пи груп“ АД.

- Сума в размер на 429 331,55 лв., представляващи остойностено евентуалното финансово влияние на твърдения за нарушения описани в регистриран сигнал № 676, в размер на 10% от отчетените и подлежащи на верификация разходи по договор № BG16RFOP001-1.001-0002-C01-S-02/03.05.2018 г. с „ПСТ груп“ ЕАД. Неверифицираните суми са включени отново в искане за плащане № 4 (междинно), в което са извършени финансови корекции, определени върху допустимите разходи с натрупване (отчетени с ИМП №3 и ИМП №4) поради:

- установена и регистрирана нередност с НИН ОПРР20/19/ЕФРР/664 от Регистъра на нередностите, на основание чл.75, ал.1 от ЗУСЕФСУ във връзка с Решение № РД-02-36-325/12.03.2019 г. на Ръководителя на УО на ОПРР 2014 - 2020 в размер на 5% от допустимите разходи (8 273 823,76 лв.) по договор № BG16RFOP001-1.001- 0002-C01-S-02 от 03.05.2018 г. с изпълнител „Джи Пи Груп“ АД. Общата сума на извършената финансова корекция е в размер на 413 691,19 лв.

- установена и регистрирана нередност с НИН ОПРР20/19/ЕФРР/663 от Регистъра на нередностите, на основание чл.75, ал.1 от ЗУСЕФСУ във връзка с Решение № РД-02-36-326/12.03.2019 г. на Ръководителя на УО на ОПРР 2014 - 2020 в размер на 5% от допустимите разходи (3 305 462,57 лв.) по договор № BG16RFOP001-1.001- 0002-C01-S-04 от 07.06.2018 г. с изпълнител „ПСТ Груп“ ЕАД. Общата сума на извършената финансова корекция е в размер на 165 273,13 лв.

- установена и регистрирана нередност с НИН ОПРР20/23/ЕФРР/1878 от Регистъра на нередностите, на основание чл.75, ал.1 от ЗУСЕФСУ във връзка с Решение № РД-02-36-698/20.06.2023 г. на Ръководителя на УО на ОПРР 2014 - 2020 г. в размер на 20% от допустимите разходи (8 273 823,76 лв.) по договор № BG16RFOP001-1.001- 0002-C01-S-02 от 03.05.2018 г. с изпълнител „Джи Пи Груп“ АД. С Решение № РД-02-36-698/20.06.2023 г. на Ръководителя на УО на ОПРР 2014 - 2020 е определена сума в размер на 522 846,81 лв., представляваща верифицирана и платена безвъзмездна финансова помощ по договора с изпълнител, която е възстановена доброволно от бенефициента. Сумата на извършената финансова корекция е в размер на 1 131 917.94лв.

Като правно основание са посочени разпоредбите на чл. 57 ал.1 т.4, съгласно която разходите са допустими когато са за реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд; , чл. 62 ал.2 от ЗУСЕФСУ, която гласи, че чрез междинни и окончателни

плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган и чл. 32 от АДФП, съгласно който всеки разход, за който възникне съмнение у УО, че е неправомерен поради допусната нередност или че недопустим по друга причина, не подлежи на верификация.

От допълнителните доказателства постъпи по делото се установява, че по решенията на органа, с които са наложени финансови корекции са постъпили жалби от СО, като съдебните производства по тях не са приключили с окончателен съдебен акт към момента на постановяване на оспореното решение.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от страна, имаща правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Оспореният акт е издаден в производство по верификация на окончателно искане за плащане и съобразно съдържанието му засяга негативно правната сфера на бенефициера. Същият представлява индивидуалния административен акт и следва да е съответен на материалния закон, целта на закона, да е издаден при съблюдаване на административнопроизводствените правила и при спазване на установената форма.

Съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, като е подписан с валиден електронен подпис/л.268-270,л.41/. Не се споделят възраженията на жалбоподателя във връзка с компетентността на издателя на акта. Оспорения акт е издаден от лице, което към момента на постановяване на решението има качеството на ръководител на УО на ОПРР и това обстоятелство е достатъчно да обоснове извод за наличие на материална компетентност. Не се констатира основания за прогласяване на нищожност на оспорения акт.

Жалбата е основателна в частта ѝ относно наведените възражения за незаконосъобразност на акта.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - 68 ЗУСЕФСУ (загл. изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.). Съгласно сочените разпоредби, междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличието на физически и финансов напредък на проекта. Общите условия за допустимост на разходите са изложени в чл. 57 и 58 ЗУСЕФСУ (загл. изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г.). Верифицирането (признаването) на извършените разходи по изпълнението е предпоставено от преценката на тяхната допустимост с оглед съответствието им с нормативно регламентирани условия.

Оспореният акт е издаден в производство по верификация на окончателно искане за плащане и съобразно съдържанието му засяга негативно правната сфера на бенефициера.

Изискването за писмена форма на индивидуалния административен акт е регламентирано в чл. 59, ал. 1 от АПК и съставлява условие за валидност на акта, когато писмената форма е задължителна. Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК императивно указва, че когато актът трябва да бъде в писмена форма, той следва да съдържа и конкретни реквизити, всеки от които има самостоятелно правно значение за валидността и унищожаемостта на акта. Наличието на фактически и правни основания е един от задължителните реквизити на писмената форма на индивидуалния административен акт. При липсата на каквито и да било фактически и правни

основания или сочените са абсолютно общи, неиндивидуализирани и не могат по никакъв начин да бъдат обвързани с диспозитива на акта, е налице нарушение по чл. 146, т. 2 от АПК – неспазване на установената форма/ Решение № 196 от 9.01.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7277/2023 г., VII о., докладчик съдията С. Х./.

Липсата на фактически и правни основания или тяхното несъответствие на предмета на акта е съществено нарушение и самостоятелно основание за отмяна на акта. Тяхното наличие е предпоставка както адресатът на акта да упражни конституционното си право на защита, така и съдът да изпълни задължението си да осъществи контрол за законност на акт. / Решение № 388 от 15.01.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7142/2023 г., VII о., докладчик съдията В. А./

В конкретния случай съдът намира, че изложените в жалбата доводи са основателни.

Органът е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е изложил конкретни фактически установявания, които да мотивират в достатъчна степен и конкретност изводите на същия.

По т.1 от акта е прието, че отчетените дейности не отговарят на хипотезата „непредвидени разходи“, като се препраща към обосновката на Решение РД-02-036-798 от 04.07. 2023г., което е било предмет на съдебен контрол. Не е ясно защо се приема, че процесните разходи не се приемат за непредвидени, на база на какви конкретни факти и обстоятелства се формира този извод, което от една страна безспорно се отразява на възможността на бенефициера да организира и проведе ефективна защита срещу тези твърдения, а от друга страна пречат за съдебния контрол. Посочените норми като правни основания само формално фигурират в акта, като предвидените в тях хипотези не са изпълнени със съдържание.

По т.2 от решението, за да мотивира изводите си органът отново препраща към мотивите на друг административен акт, който е предмет на различно административно производство, а впоследствие на съдебен контрол по дело, което също не е приключило. Посочените за правно основание чл. 84 вр. чл. 82 т.5 от Общите условия към договора касаят правомощията на органа да извършва проверка на заявените разходи и дали са представени доказателства за реалното изпълнение на всяка дейност, за която е платен разхода, като ако установи, че разходът не съответства на условията за допустимост не го одобрява. Разпоредбата на чл. 57 ал.1 т.3 от ЗУСЕФСУ разписва, че разходите са допустими , ако не надхвърлят праговете за съответната категория в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект. Тези правни норми не са съотнесени към каквито и да било установявания по административното производство по верификация на разходите. Тази липса на конкретни доводи и факти, които да се сумират под правната норма, послужила за отказа прави същия незаконосъобразен. При липсата на конкретика относно установени обстоятелства, които да навеждат на извод за недопустимост на разходите, акта се явява необоснован, несъответен на доказателствата по делото и немотивиран.

По т.3 от решението е посочено, че не са изпълнение изискванията на чл. 23 ал. 2 и чл. 22 ал.2 от АДФП, не са представени изискуемите документи и по тези съображения разходите не се верифицират. За правно основание е приета разпоредбата на чл. 57 ал.1 т.2 от ЗУСЕФСУ. Единственият конкретен мотив за отказа представлява липсата на заменителна таблица, което обстоятелство е прието като непредставяне на изискуемите документи съгласно „Методически указания за предоставяне на БФП по ОПРР 2014-2020“. Съдът счита, че липсата на заменителна таблица не може да бъде самостоятелно основание за отказ от верификация на разходи от страна на Управляващия орган, стига строително-монтажните работи да са реално изпълнени, надлежно документирани чрез съответните актове и да съответстват на целите на проекта. Не са

посочени основания защо се приема, че дейностите не са извършени. Липсата на предварително съгласувана заменителна таблица сама по себе си не прави разхода недеklarиран или недопустим, а посочената правна норма на чл. 57 ал.1 т.2 от ЗУСЕФСУ, съгласно която разходите ще бъдат недопустими ако не попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи не може да служи за основание за отказ, доколкото не е установено от органа, че замяната на надземни с подземни пожарни хидранти води до невключени категории разходи по проекта. Отделно от това установяването на действително извършените строителни дейности има предимство пред формалните пропуски и несъставянето на конкретен документ, още повече, че органът не отрича наличие на други доказателства и документи, представени от бенефициера, които обосновават нуждата от конкретната замяна.

По т. 4 на осн. чл. 84 вр. чл. 82 т.3 от Общите условия към договора и поради липсата на предвидените в чл. 57 ал.1 т.3 от ЗУСЕФСУ условия органът отказва да верифицира и разходи, касаещи замяна на част от предвидените по проект зидани кабелни шахти с шахти от готови бетонови елементи. В тази част решението страда от пълна липса на мотиви. След като е посочил издадените от бенефициера доказателства за извършената замяна на част от първоначално залегналите в проекта шахти, без какъвто и да било анализ и аргументативна част органът напълно декларативно е посочил кои разходи не подлежат на верификация. Не е ясно защо точно в този обем СМР не следва да се признаят за разходи, не е ясно дали се касае за част или за всички предвидени по проект зидани кабелни шахти. Не се съотнасят и конкретни обстоятелства към посоченото правно основание за отказ от верификация и как е относима тя към посочените факти. Нормата на чл. 57 ал.1 т.3 от ЗУСЕФСУ по аргумент на противното предвижда недопустимост на разходите, ако те надхвърлят праговете за съответната категория в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект. Такива установявания не са посочени в оспореното решение.

По т. 5 от решението мотивите за отказ да се верифицира сумата от 777 896,09лв. се изразяват в наличие на регистрирани сигнали за нередности. Прието е, че разходите са недължими на осн. чл. 57 ал.1 т.4, съгласно която допустими са разходи за реално доставени продукти, извършени услуги, строителни и монтажни работи и положен труд. Като друго правно основание е посочена нормата на чл. 62 ал.2 от ЗУСЕФСУ, съгласно която чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

В този случай волята на органа е неясна, тъй като освен цитираните сигнали за нередности, чиито евентуални финансови влияния на допуснатите нарушения съставляват сумата, приета за недължима, респективно не се верифицира, са посочени и други административни процедури с правно основание чл. 75 ал.1 от ЗУСЕФСУ, касаещи извършване на финансови корекции по други сигнали. Актът за верификация е индивидуален административен акт и подлежи на обжалване по реда на чл. 145 и сл. АПК, докато актът за извършване на финансова корекция е акт по изпълнение на индивидуален административен акт и защитата срещу него се осъществява в рамките на защита по изпълнителното производство.

В настоящия случай не е ясна волята на административния орган - дали извършва финансова корекция по реда на чл. 75, ал. 1 ЗУСЕФСУ или не верифицира процесните разходи поради висящото производство по определяне на финансова корекция. Още повече неясноти възникват поради използван от органа термин „недължима сума“, който не е законов такъв в процедурата по верификация на разходите.

Това изреждане на резултати от различни производства в един акт и липсата на ясно изразено становище на органа прави невъзможна проверката за законосъобразност на оспорения акт и пречатства правото на защита на бенефициера и възможността му да сочи и представя

доказателства, както и съдът да изпълни задължението си да осъществи контрол за законност. В случая със специалната разпоредба на чл. 64, ал. 1 ЗУСЕФСУ е предвидена възможност при започната процедура по администриране на нередност, органът да постанови отказ от верификация, но тази норма не е посочена в оспорения акт.

По изложените съображения съдът приема, че решението е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора следва да се постави на обсъждане искането за присъждане на разноски на жалбоподателя. Такива са сторени за държавна такса при първото разглеждане на делото в размер на 1700лв. или 869,19 евро, като адвокатско възнаграждение не е претендирано и доказателства за изплащането на такова не са представени, 1700лв. или 869,19 евро държавна такса за производството пред ВАС, адвокатски хонорар в размер на 45 573,60лв. или 23 301,41 евро за представителство пред ВАС и адвокатски хонорар по настоящето производство в размер на 11 392,80лв. или 5825,05 евро, общо 30 864,85 евро.

Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение пред настоящата инстанция, което съдът намира за неоснователно предвид разпоредбата на чл. 8 ал. 1 вр. чл. 7 ал. 2 т.6, според която при интерес над 500 000лв. до 1 000 000лв. адвокатския хонорар се определя от сумата от 24 650 лв. плюс 3 % за горницата над 500 000 лв.; т.е. се изчислява на 37 978,58лв., което значително превишава претендирания такъв в размер на 11 392,80лв. или 5 825,05 евро.

Така мотивиран Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

Отменя по жалбата на Столична Община, представлявана от В. Т. -кмет, Решение № РД-02-14-1747/20.09.2024г., издадено от Ю. В. - заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 г.

Връща преписката на органа за ново произнасяне съобразно мотивната част на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на регионалното развитие и благоустройството да заплати на СО сумата от 30 864,85 евро /тридесет хиляди осемстотин шестдесет и четири евро и осемдесет и пет цента/, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.